Весна виникала, де тільки могла:
трава на фронтонах, дощі і сухоти,
і тепла бруківка. Весна була зла.
Блукаючі танки і рештки піхоти
вертались nach Osten. Черешня цвіла,
і груди, сповиті в паси портупей,
зітхали в жаданні нових епопей.

Костел описали — від нефів до веж,
а все ж залишили стояти на площі,
забивши дошками всі двері, а все ж
виносили мармур і крила, і мощі —
все золото чаш і шовковість одеж,
всю темінь вина і кривавість корон,
і мумію графа у шапці з пером,
серця пілігримів, сідниці блудниць,
правиці рубак і синиць із очниць,
мечі, дароносиці, книги і фіги
листок з антикварного лона Ядвіґи,
покривлені м'язи і німби святих, —
уче це призахідне тління Європи
виносили геть. Мов у піч, мов на допит —
жбурляли в машини. Ти вчасно затих,
а потім озвався, хрипучий органе,
тебе розкрутили на тисячу труб,
тебе прикладали до вуст, як до рани,
ці душі найменші, ці діти з халуп,
з підвальних яскинь, де каміння і плющ,
з низів, de profundis, ти виник пискляво.
тебе на свистки і гудки розпиляли,
і ти засурмив з-над катуш і калюж,
з міського підпілля, де ніч і сухоти,
де квола весна зеленіла зі стін.

Ці губи, ці труби, ці дотики. Доти,
аж поки ця розкіш, ці мури, цей тлін…